

- Язeka застани в средата, че хората ще ни се смеят.

- Та ти да не си против смеаха?!

- Има два вида смях: когато ти се смееш на някого, и когато той се смее на тебе. После: радно ли е на хумористи да се смеят?

- Та нали се смеят на произведенията ни?

- Друго е да произвеждаш смях, а друго - да възпроизвеждаш.

Скоро Граблатев заряза псевдонима Колю-Сатирика и взе човешковим - Мак Гро /накакъв индиански вояк/, и сега вече Ведбал беше в стихията си: - Гро, човек с бой ан-гро.

Христо много обичаше да се шегува със стихотворението на Мак Гро: "Аз крача, крача, крача"...

Го, да продължим към Бит-пазар. Влязохме откъм ул. "Мария Луиза" /сега бул. вл "Георги Димитров"/, в тъмното коридорче, което отделяше двата реда сгъпнени еврейски джакнчета. Ден, а беше тъмно, и в джакнчетата светеха слаби лампи. Сякаш самото естество на търговията - да се продава от несретници, а да се купува от хитреци - и да се препродава с двойна и тройна печалба пак на несретници, налагаше тази тъмнина. Кой горд и уважаващ се човек би дошел дук да продава нещата си или да купува на вякото? И всеки ще гледа час по-скоро да свърши тази мъчителна операция и да се махне от това позорно място. Едни - от засегнато честолюбие; други - защото продават нещо задигнато... Пие се свенехме от честолюбие, но пред "голямата идея" - да издаваме онемялата "Родна лира", жертвувахме честолюбието си.

Тридесет и пет-тест години оттогава - с какво сме обедвали днес не можеме да си спомниме, - а някои моменти от този наш бит-пазарски ден стоят пред екрана на паметта ми, като сега изживявани.

Дали, защото се отнасям с дълбоко чувство към всичко, що е свързано с паметта на Христа, или по силата на биологичния закон, че в напреднала възраст паметта се разпростира до по-отдалечени събития, отколкото до по-близки, - или и поради двете заедно, - спомням си за Христо неща, сякаш са станали вчера. За обяснение на този "феномен", ще подиря и помощта на стария книжовник, социалистическия труженик Георги Бакалов. В книгата си "Иван Вазов и социализма" /1920 год. 1, бройна от която имам с автограф от него, на едно място Г.В. изказва мисълта, че човек винаги носи в себе си спомените на далечното минало. Могат да се наслоят нови убеждения в човешката душа и да преродят човека. Рсепак, неизменна подилата си остават връзаните в пролетта на живота впечатления. Целият житейски прах може да се отърсва от новите